

Històries de Caserna

Ricard Blasco

A Colmenar, prop de Madrid, hi ha un CIR on fan la «mili» xicotets madrilenys, bé que també procedents d'altres terres hispàniques. Un, em diuen, és de Gomera, cosa que demostra l'heterogeneïtat del conjunt. Espanya, una i diversa. Això no obstant, als reclutes, se'ls parla més de l'Espanya una que no pas de la vària. Deu ser perquè l'instructor ha de posar l'èmfasi en allò de «la unidad intangible de la patria», concepte que no deu saber explicar des de la diversitat, sinó des de la uniformitat. No hi manca la corresponent classe «teòrica» sobre la Constitució i les institucions de-

mocràtiques. ¡No caldria sinó! Les FFAA, ja ho sabeu, tenen encomanada la defensa de la Llei de Lleis. Tocant a les institucions, les autonòmiques, però, ja són figures d'un altre paner. I, o bé són deliberadament oblidades, o bé deliberadament titlades de «separatistas». Tot depèn de l'instructor de torn, i no us penseu que aquesta comesa corre a càrrec d'instructors caporals o sergents; n'hi ha també d'oficials. Un d'ells, no fa gaire, explicà l'«heroica gesta del Alcázar de Toledo» i, mirant a un dels reclutes, curà remarcar «y digo heroica gesta porque así ha sido reconocida en el extranjero». No sé

si aquest oficial o un altre va interpellar un recluta, el qual, català ell, li respongué en castellà, bé que sense poder amagar-ne l'accent. «Tú, ¿qué eres? ¿Polaco?», li va dir, una mica irritat, l'oficial. El recluta puntualitzà la seua nissaga: «No, señor; catalán». Després de mirar-se'l una estona, el tinent va marmolar: «Hay cosas peores». L'endemà de contar-me l'anècdota, vaig llegir al diari que Juli Busquets afirmava: «A los españoles les gusta más el Ejército desde la transición democrática». M'agradaria que em digués Busquets de quins espanyols parla. Tindria molt de gust a saludar-los.

Opinió

Els comptes del gran capital

Pere Beneyto

Ens ho han repetit una i mil vegades, fins a l'avorriment. Alguns, fins i tot, canviaren i s'ho cregueren. «Només la inversió privada pot crear treball i combatre l'atur creixent, i això implica, necessàriament, frenar la inflació, reduir els costos salarials i flexibilitzar el mercat de treball».

Aquest ha estat, sense a penes variacions, el discurs habitual dels empresaris durant els darrers anys. La seua aplicació pràctica pels successius equips governamentals ha donat els següents resultats en el període 1977-1984:

— La inflació ha passat del 26,4% al 9,3%, i els increments salarials s'han reduït del 24,6% al 7%.

— La participació de la remuneració dels assalariats en la distribució del PIB s'ha abaixat del 55% al 48,1% i, òbviament, la de l'excedent brut d'explotació s'ha incrementat en relació inversa.

— Mentre, s'han destruït 1.380.000 llocs de treball, a un ritme mitjà de 51.000 per trimestre, i el nombre d'aturats s'ha situat —a final de 1984— en 2.869.200, dels quals només el 28% rep la cobertura de l'assegurança de desocupació.

— Pel que fa a la «flexibilització

de plantilles» (acomiadament fàcil i barat, parlant clar), val a dir només que el nombre de demandes per acomiadament presentades davant la Magistratura de Treball de València ha estat de 167.354 (el 22,38% de la població assalariada de la «provincia»), cosa que ha bloquejat el funcionament de la mateixa Magistratura, que fixa, a hores d'ara, juís fins i tot amb un retard de dos anys, la qual cosa ha provocat la protesta col·lectiva de laboralistes i sindicats pel prejuí afegit que això suposa per als treballadors acomiadats.

***

Doncs bé, fa uns dies es publicava un avanç de la *Comptabilitat Nacional de 1984*, que fa palès el fracàs de la política econòmica del govern socialista, fins al punt que Boyer ha intentat pressionar els estadístics per tal que li quadren les coses convenientment.

Segons aquestes dades, l'economia espanyola no ha crescut el 2,5% com preveia el superministre, sinó l'1,19%; el consum privat ha baixat un 1% i, més simptomàtic encara, els excedents empresarials s'han incrementat un 29% (quatre vegades més

que els jornals dels treballadors), mentre que la inversió ha caigut un 3,5% en termes reals.

Fet i fet, cal preguntar-se ¿què queda de la lògica del discurs empresarial, assumida com a pròpia pel govern?

Durant el bienni socialista, s'ha mantingut —corregida i augmentada— la tendència iniciada a partir de 1978, sense que els taumatúrgics efectes apareguen enlloc..., i l'atur s'acosta ja als tres milions.

Alguna cosa falla ací: reduïts els salaris i la inflació, l'acomiadament servit en safata de plata, un acord govern-CEOE-UGT a la mesura, els beneficis empresarials a gom... ¡i res de res!

Ara ens diran que no és per a tant, que cal continuar estimulant la inversió, esperar que la locomotora de l'economia imperial reactivi les perifèriques, etc...

Per la nostra banda, no es tracta de recordar a ningú promeses electorals, ni de fer demagogia a compte dels 800.000 (¿ho recordeu?), sinó, únicament, de reclamar de qui corresponga un mínim de vergonya, per qüestió, si no d'ètica, almenys d'estètica.